

věci samé jde o to, zda v souzeném případě jde o kup na zkoušku a zda žalovaná ve zkušební době kup schválila. Ze zjištěných skutkových okolností vysvítá, že vůle stran směřovala k tomu uzavřít kup na zkoušku a že zkušební doba nebyla omezena na měsíc listopad 1928, nýbrž jen na jeden měsíc, počínajíc dobou, kdy úřednictvo žalované započne s prací v nově adaptovaných kancelářských místnostech, což stalo se 10. prosince 1928, a že žalovaná ve zkušební lhůtě, která trvala od 10. prosince 1928 do 9. ledna 1929 stroj podle svého dopisu ze dne 7. ledna 1929 neschválila. Tomu-li tak, nestal se kup stroje, o nějž jde, hotovým a postrádá žaloba právního podkladu pro zažalovaný nárok.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolání uplatňuje jako dovolací důvody mimo vadnost odvolacího řízení (čís. 2 § 503 c. ř. s.) a nesprávné právní posouzení věci (čís. 4 § 503 c. ř. s.), že rozsudek odvolacího soudu je v rozporu s jeho zrušovacím usnesením ze dne 30. října 1929 a s právními názory tam vyslovenými. Dovolání není však opodstatněné. Z důvodů procesuálně ekonomických jest arciť souhlasiti se zásadou, že nejen soud první stolice, nýbrž i sám soud odvolací jest vázán právním názorem, vysloveným ve zrušovacím usnesení (§ 499 druhý odstavec c. ř. s.), neboť jinak by mohlo dojíti vždy znova ke zrušení rozsudku první stolice, kdyby odvolací soud při novém rozhodování změnil pokaždé právní názor, z něhož dříve vycházel. Avšak není o sobě dovolacím důvodem podle § 503 c. ř. s., že se odvolací soud ve svém rozsudku odchýlil od právního názoru, který vyslovil dříve ve zrušovacím usnesení. Podle čís. 4 § 503 c. ř. s. lze rozsudek odvolacího soudu napadati jen pro právní názor, o který rozsudek je opřen, tedy nikoliv pro právní názor, vyslovený ve zrušovacím usnesení, když odvolací soud, rozpoznáv jeho mylnost, v rozsudku se od něho odchýlil. Bylo by v příkrém rozporu se zásadami procesní ekonomie, kdyby v takovém případě odvolací soud musel na dovolání býti dovolacím soudem přinucen, aby rozhodl podle mylného názoru, ve zrušovacím usnesení vysloveného, poněvadž jest jím vázán, a aby pak teprve na opětné dovolání proti tomuto novému rozsudku směl dovolací soud rozhodnouti podle správného právního názoru. V souzeném případě jest názor, z něhož odvolací soud ve svém rozsudku vycházel, že šlo o koupi na zkoušku, správný a odvolací soud správně rozpoznal, že záleží na tom, co strany ústně o zkušební lhůtě ujednaly, an ústní úmluvou obsah dopisu ze dne 5. listopadu 1928, byl doplněn a vysvětlen. Netřeba ani zkoumati, zda se přednes žalované při novém jednání o tomto ústním ujednání týká doplnění, nařízeného vrchním soudem; nejde tu o novotu již proto, že totéž alespoň v podstatných částech přednesla žalovaná již ve svém přípravném spise. Byl-li vrchní soud ve svém zrušovacím usnesení jiného mínění, bylo toto jeho mínění mylné.

Čís. 11378.

Pojišťovací smlouva.

Ujednáním, jímž se pojištěnec zavázal, že zapraví další splátku na první roční premii, dospělou určitého dne, v měsíčních splátkách, po-

čínajíc pozdějším dnem, pod ztrátou lhůt, nebyla pojištěnci povolena dodatečná lhůta ku plnění, nýbrž byla smluvně odsunuta doba splatnosti. Dodatečná lhůta počala tu plynouti ode dne, kdy uplynula nová lhůta k zaplacení první měsíční splátky.

(Rozh. ze dne 5. února 1932, Rv I 25/31.)

Žalovaný byl pojištěn u žalující pojišťovny na život a měl platiti v prvním roku poloroční premii 4.290 Kč dne 1. ledna a dne 1. července 1929. První poloroční premii žalovaný zaplatil, druhou nikoliv, načež se žalobkyně žalobou, zadanou na soudě dne 29. ledna 1930, domáhala zaplacení premie za druhé pololetí 1929. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Ujednáním ze dne 27. září 1929, podle něhož se žalovaný zavázal, že druhou pololetní splátku na první roční premii, dospělou dne 1. července 1929, zaplatí v měsíčních lhůtách po 1.400 Kč, počínajíc dnem 20. října 1929, pod ztrátou lhůt, nebyla povolena žalovanému dodatečná lhůta k plnění, jak mylně míní dovolání, nýbrž byla tím smluvně odsunuta doba splatnosti, jak správně uznal odvolací soud. Tato druhá pololetní splátka na první roční premii dospěla tudíž teprve dne 20. října 1929, a to celá, jelikož již první lhůta nebyla dodržena. Podle § 4 (2) všeobecných pojišťovacích podmínek poskytuje žalující pojišťovna v případě, že následná splátka na první roční premii nebyla zaplacená zavčas, t. j. v době její dospělosti, jednoměsíční dodatečnou lhůtu a platí za výpověď, nepodá-li společnost žalobu do tří měsíců od uplynutí této dodatečné lhůty. Tato tříměsíční lhůta počala tudíž plynouti teprve ode dne 20. listopadu 1929 a uplynula podle toho teprve dne 20. února 1930, tedy po podání žaloby, jež došla na soud dne 29. ledna 1930.

Čís. 11379.

Pokud nebyl zápisek (§ 265 c. ř. s.) osnovou jednacího protokolu. Přesahoval-li zápisek meze § 265 c. ř. s., mělo to býti vytýkáno podle § 196 c. ř. s.

Záleží na tom, zda obsah zápisu byl přednesen, nikoliv na tom, zda byl soudcem přečten.

Není-li v protokole udáno, že byl obsah zápisu přednesen, nelze k němu přihlížeti.

(Rozh. ze dne 5. února 1932, Rv I 2176/31.)

Žalobě o uznání nemanželského otcovství a o placení výživného bylo vyhověno soudy všech tří stolic.

Nejvyšší soud uvedl v otázkách, o něž tu jde, v